RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15547 van 2 september 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SROKA en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 7 september 2006, verklaart er zich op 8 september 2006 vluchteling.

2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 27 april 2007, verstuurd op 2 mei 2007.

1.3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"U verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en geboren te zijn in Lhasa. In 1982, u was toen zes jaar oud, zou u met uw ouders naar Nepal gegaan zijn, op de vlucht voor de Chinese overheersing in Tibet. Toen u twaalf jaar was, zou uw vader het gezin verlaten hebben. Een jaar later zou uw moeder gestorven zijn. U zou gewoond en gewerkt hebben in een tapijtenfabriek. In 2060 (Nepalese kalender, komt overeen met 2003-2004) zou u een eigen restaurant geopend hebben. Vanaf het begin zouden hier Mao Badi gekomen zijn om te eten. In de eerste maand van 2063 (april 2006) zouden twee soldaten binnengekomen zijn. Ze zouden lastig gedaan hebben en u zou verkracht geweest zijn. Daarna zouden ze vertrokken zijn en u bedreigd hebben dat ze u zouden kunnen oppakken op verdenking van maoïstische rebellie, Op 22/4/2063 (7/8/2006) zouden er drie agenten naar het restaurant gekomen zijn. Ze zouden beginnen drinken zijn en een van hen zou achtergebleven zijn. Hij zou u benaderd hebben en u zou hem dan geslagen hebben met een flesje bier. U zou hem voor dood achtergelaten hebben. U zou naar L.D. gevlucht zijn, de eigenaar van de tapijtenfabriek, waar u lang gewerkt heeft. De volgende dag zou L. naar het restaurant gegaan zijn. De agent zou zwaar gewond geweest zijn. L. adviseerde u om het land te verlaten. U zou immers sowieso gestraft worden voor het toebrengen van slagen aan een agent, U zou onmiddellijk de bus naar India genomen hebben. Een maand later, op 22/5/2063 (= 7/9/2006), zou u met het vliegtuig naar Parijs gevlogen zijn en vervolgens met de auto naar België gekomen zijn. Op 8/9/2006 heeft u hier asiel aangevraagd. U bent in het bezit van volgende documenten: "green book", twee attesten van de "Tibetan Refugee Community Office", een attest van de tapijtenfabriek, een attest van uw huiseigenaar, een foto van uzelf en een foto van uw moeder."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- op basis van verzoeksters verklaringen en voorgelegde documenten kan er geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde afkomst uit China en het gebrek aan een verblijfsstatuut in Nepal;
- één van verzoeksters ingeroepen vluchtmotieven ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie;
- de situatie in Nepal is inmiddels grondig gewijzigd waardoor de aangehaalde problemen met de Maobadi geen reden voor vervolging zijn;
- de door verzoekster neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1,A,2 van de Conventie van Genève. Verzoekster is van mening dat zij wel degelijk als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag dient te worden aanzien aangezien zij zich buiten Tibet (China), haar land van herkomst, bevindt, zij een gegronde vrees voor vervolging zowel in China als in Nepal koestert, zij zal worden vervolgd omwille van haar Tibetaanse origine, zij de bescherming van de Chinese en de Nepalese overheid niet kan inroepen en aldus aan de voorwaarden van artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag voldoet.

2. Verzoekster werpt in haar verzoekschrift op dat het geenszins ongeloofwaardig is dat zij geen kennis had van de aanvraagregeling van een verblijfsvergunning. Verzoekster wijst vooreerst op haar zeer jonge leeftijd bij haar aankomst in Nepal en bij het verlies van haar ouders, zodat er niet kan verwacht worden dat zij op de hoogte was van deze regeling. Zij verduidelijkt eveneens dat de baas van de tapijtenfabriek waar zij werkzaam was, steeds alles voor haar had geregeld, met inbegrip van haar documenten. Bovendien wijst verzoekster er op dat toen zij meerderjarig werd, het voor de Tibetanen niet meer mogelijk was een vluchtelingenstatus te verkrijgen. Het feit dat haar baas alles voor haar regelde vormt tevens een verklaring voor het feit dat zij niet op de hoogte was van de aangelegenheden in 1995 en 1999 om een vluchtelingenkaart te bekomen. Verzoekster wijst er verder op dat het feit dat er veel Tibetanen actief zijn in de tapijtenindustrie waardoor zij wel op de hoogte zou moeten zijn van de verblijfswetgeving in Nepal geen afdoende argument is.

3. De Raad acht het ongeloofwaardig dat verzoekster die van haar zes jaar tot haar dertig jaar in Nepal zou gewoond hebben, nooit enige verblijfsdocumenten in bezit heeft gehad of zelfs niet de moeite heeft gedaan deze documenten aan te vragen. Verder mag er redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster als illegale Tibetaanse wel degelijk contacten had met andere landgenoten in Nepal gezien de grote Tibetaanse gemeenschap in Nepal en de opvangcentra voor Tibetaanse vluchtelingen. Waar zij verklaarde dat haar baas alles voor haar regelde, met inbegrip van haar documenten, is het uiterst merkwaardig dat hij, als resident van Nepal, dan haar verblijfstatuut niet regelde. Bijgevolg kan van verzoekster dan ook verwacht worden dat zij wel degelijk op de hoogte was van de gelegenheden die zich in 1995 en 1999 hebben voorgedaan om een vluchtelingenkaart te verkrijgen. Een illegaal verblijf in een derde land heeft immers verstrekkende gevolgen voor het (dagdagelijkse) leven zodat het ongeloofwaardig is dat verzoekster nooit dergelijke verblijfsdocumenten heeft aangevraagd of zich er nooit heeft over geïnformeerd te meer daar zij zelfs verklaarde een restaurant te hebben geopend. Het feit dat verzoekster dit nagelaten heeft doet dan ook ernstige twijfels rijzen betreffende het illegaal karakter van haar verblijf in Nepal en daaruit volgend kan er eveneens getwijfeld worden aan verzoeksters Chinese afkomst. Ook dient er op te worden gewezen dat verzoekster uiterst ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende het door haar neergelegde ‘green book’ en het attest van Nelen Khang waardoor de authenticiteit van deze documenten in twijfel getrokken wordt. Wat betreft het green book meldde zij dat het geld van de zegels naar het Tibetaans comité ging, maar wist zij niet wat dit was en wist zij evenmin wat er in het boekje stond (gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 2) Wat betreft het attest van de Nelen khang legde verzoekster duidelijk tegenstrijdige verklaringen af. Zo vertelde zij in dringend beroep niet te weten wat Nelen Khang was en begreep zij zelfs het woord niet (gehoorverslag CGVS dringend beroep, p. 7), terwijl zij tijdens het gehoorverslag ten gronde een kopie voorlegt van haar registratie en verduidelijkt dat de Nelen khang het centrum is waar Tibetanen zich laten registreren als ze aankomen en dat ze er zelfs twee maanden heeft verbleven(p. 2). Verzoekster deelt mee dat zij dit document al tijdens het interview in dringend beroep in haar bezit had, maar dacht dat het niet belangrijk was. Verzoeksters geloofwaardigheid omtrent haar daadwerkelijke verblijf in Nepal en Chinese afkomst komen hierdoor ernstig in het gedrang. De Raad stelt evenwel vast dat dit belangrijk en doorslaggevend element in haar asielaanvraag door verzoekster geenszins wordt tegengesproken, noch weerlegd.

2.1.4. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster een politieman heeft neergeslagen en dit feiten zijn van gemeenrechtelijke aard die als dusdanig niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie antwoordt verzoekster dat het feit dat zij geen verblijfsstatuut in Nepal had het voor haar onmogelijk maakte om bescherming te zoeken bij de overheid. Verzoekster vervolgt dat indien zij zich zou gewend hebben tot de overheid, zij hetzij zou uitgewezen zijn, en/of zwaar zou gestraft zijn omdat zij daarenboven een politieman had verwond. Verder stelt verzoekster dat zij geen kennissen meer heeft in Nepal en bijgevolg geen weet heeft van enige vervolging.

2.1.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet betwist dat haar vluchtmotief geen verband houdt met één van de redenen van de Vluchtelingenconventie. Betreffende het feit dat verzoekster geen beroep kon doen op de autoriteiten gezien haar illegaal verblijf in Nepal dient de Raad te verwijzen naar het feit dat er ernstig kan getwijfeld worden aan het gegeven dat verzoekster geen verblijfsstatuut had in Nepal, zoals supra werd uiteengezet. Verzoekster beperkt zich bovendien tot blote beweringen wat betreft de mogelijkheden om beroep te doen op de bescherming van de autoriteiten gezien zij daartoe niet eens pogingen heeft ondernomen. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster geen weet heeft van verder onderzoek dat gedaan werd in haar zaak of van een eventuele vervolging van rechtswege, hetgeen twijfels doet rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging te meer daar ze verklaarde nog steeds contact te hebben met de baas van de tapijtenfabriek die haar adviseerde het land te verlaten en tevens haar vlucht financierde. Een gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen relativeert op ernstige wijze de ingeroepen vrees voor vervolging.

6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 E.V.R.M. Zij werpt op dat het feit dat een vredesakkoord ondertekend werd niet impliceert dat er op dit moment geen wanpraktijken meer gebeuren door Maobadi en de Nepalese overheid. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Vaste Beroepscommissie van 8 september 1997 en naar verschillende arresten van de Raad van State betreffende de gewijzigde toestand in het land van herkomst van de kandidaat-vluchteling. Verzoekster is van mening dat er nog steeds voldoende redenen bestaan om haar als vluchteling te erkennen of het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen.

2.2.2. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan.

3. Zoals reeds hoger uiteengezet wordt er getwijfeld aan de bewering dat verzoekster geen verblijfsdocumenten voor Nepal heeft. De Raad stelt vast dat verzoekster sinds haar zesde

levensjaar leefde in Nepal en er zonder ernstige problemen kon gaan werken en zelfs een restaurant openen. Verzoekster brengt evenwel onvoldoende concrete elementen aan om aannemelijk te maken dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Zoals supra reeds uiteengezet wordt er ernstig getwijfeld aan de ernst van verzoeksters vrees voor vervolging alsmede haar daadwerkelijke verblijf in Nepal en Chinese afkomst. De Raad stelt verder dat op basis van objectieve informatie die in bijlage bij de nota door verwerende partij wordt toegevoegd, kan worden vastgesteld dat de situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld. Bovendien laat verzoekster na duidelijk en concreet aan te geven welk reëel risico zij dreigt te lopen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster beperkt zich ertoe in louter algemene bewoordingen te verwijzen naar bepaalde incidenten (zoals de recente onrust in het Zuiden van Nepal), zonder hierbij evenwel concrete elementen aan te halen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Hetzelfde geldt voor de nieuwe door verzoekster neergelegde recente algemene artikels van verschillende nationale en internationale media. Wat betreft de aangehaalde arresten van de Raad Van State en van de Vaste Beroepscommissie merkt de Raad tenslotte op dat deze geen precedentswaarde hebben die bindend is (R.v.St., nr. 112.347 van 6 november 2002). Bovendien dient te worden benadrukt dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op zijn eigen verdiensten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,	**De voorzitter**,
C. DIGNEF.	**A. VAN ISACKER.**